

Nr 55.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående efterskänkande i vissa fall av kronans rätt till danaarv; given Stockholms slott den 3 februari 1928.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro,
enligt Dess nådiga beslut:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Lyberg.

---

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 februari 1928.*

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena LÖFGREN, statsråden RIBBING, MEURLING, GÄRDE, PETTERSSON, ROSÉN, HAMRIN, ALMKVIST, LYBERG, VON STOCKENSTRÖM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Lyberg, anför:

1:o.

Den 17 november 1920 avled snickaren Jakob Johansson Stenman från Gävle, efterlämnande såsom stärbhusdelägare endast hustrun Kristina Sofia Stenman, född Sundberg. Enligt den efter Stenman den 12 januari 1921 upprättade bouppteckningen utgjorde behållningen i boet 608 kronor 26 öre.

Danaarv efter
snickaren
Jakob Johans-
son Stenman
från Gävle.

Då någon arvinge efter Stenman icke anmält sig inom föreskriven tid för tagande av arv efter honom, skall hälften av nämnda behållning eller 304 kronor 13 öre tillfalla kronan såsom danaarv.

Med eget utlåtande den 27 augusti 1927 har länsstyrelsen i Gävleborgs län överlämnat, jämte yttrande av magistraten i Gävle, en till Kungl. Maj:t ställd skrift, i vilken änkan Stenman, som av magistraten i Gävle, efter anmodan av kammaradvokatfiskalsämbetet, förständigats att till statsverket inleverera nämnda danaarvsmedel, anhållit, att kronans rätt till danaarv efter hennes man måtte efterskänkas till förmån för henne. Till stöd härför har sökanden anfört, att hon, som vid mannens död uppnått 73 års ålder och sedan den 8 november 1923 vårdades å fattigvårdsanstalten i Gävle, i tro att hon ägde rätt till hela kvarlåtenskapen efter sin avlidne man förbrukat densamma och numera vore urståndsatt att återbetala någon del av behållningen i boet.

Länsstyrelsen i Gävleborgs län ävensom magistraten i Gävle hava till bifall förordat den gjorda ansökningen, och har magistraten tillika vitsordat riktigheten av de utav änkan Stenman lämnade uppgifterna.

Kammaradvokatfiskalsämbetet, som den 12 september 1927 avgivit infortrat utlåtande i ärendet, har därvid meddelat, att ämbetet låtit med åtgärder för indrivande av danaarvet anstå i avbidan å beslut över den föreliggande ansökningen; och har ämbetet med hänsyn till de i ärendet upplysta omständigheter tillstyrkt bifall till ansökningen.

Departements-
chefen.

På grund av vad sålunda förekommit hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att kronans rätt till danaarv efter Jakob Johansson Stenman må efterskänkas till förmån för dennes änka Kristina Sofia Stenman, född Sundberg.

2:o.

Danaarv efter
Hilma Helena
Pettersson
från Norr-
köping.

Den 21 mars 1924 avled i Norrköping ogifta Hilma Helena Pettersson från S:t Olai församling i nämnda stad utan att efterlämna kända arvingar. Enligt en den 11 juli samma år efter henne upprättad bouppteckning uppgick boets behållning till 7,981 kronor 28 öre.

Då någon arvinge efter Hilma Helena Pettersson icke inom natt och år från dödsfallet anmält sig till tagande av arv efter henne, är hennes kvarlåtenskap att anse såsom danaarv.

Änkan Anna Mathilda Olofsson Lindahl, född Möller, som ansåg, att vissa av Hilma Helena Pettersson i livstiden gjorda uttalanden — av innebörd att den, som skötte och hjälpte Hilma Helena Pettersson, när hon bleve oförmögen att sköta sig själv, skulle erhålla hennes kvarlåtenskap — innebure ett till änkan Lindahls förmån upprättat muntligt testamenteriskt förordnande, gjorde härom anmälan hos den person, som av rätten förordnats att såsom god man omhändertaga kvarlåtenskapen efter den

avlidna. Med anledning härav hölls, på sätt utdrag av rådhusrättens i Norrköping dombok för den 14 april 1924 utvisar, på begäran av gode mannen vittnesförhör för dödsfalls skull med en del personer angående ifrågakomna, av Hilma Helena Pettersson gjorda uttalanden. Sedan änkan Lindahl samma dag vid nämnda rådhusrätt såsom testamente bevakat det Hilma Helena Petterssons förordnande, som innefattades uti omförmälda domboksutdrag, instämde advokaten Axel Regnell i egenskap av i vederbörlig ordning förordnad god man för den avlidnas okända arvingar änkan Lindahl till rådhusrätten, under yrkande att ifrågavarande muntliga testamentariska förordnande måtte förklaras vara utan verkan som testamente samt icke utgöra hinder för den avlidnas eventuella arvingar att komma i åtnjutande av dem lagligen tillkommande arvslott. Genom en den 3 augusti 1925 meddelad dom, som vunnit laga kraft, prövade rådhusrätten lagligt förklara de såsom testamente bevakade yttrandena icke utgöra hinder för Hilma Helena Petterssons okända arvingar att komma i åtnjutande av dem lagligen tillkommande arvslott efter Hilma Helena Pettersson.

Änkan Lindahl, som i förenämnda mål åtnjutit fri rättegång, har i en till Kungl. Maj:t ställd, den 28 augusti 1925 till finansdepartementet inkommen skrift gjort framställning, i syfte att Kungl. Maj:t måtte till hennes förmån efterskänka kronans rätt till danaarv efter Hilma Helena Pettersson.

Till stöd för ansökningsen har änkan Lindahl huvudsakligen framhållit, att av de vid omförmälda vittnesförhör avgivna vittnesberättelserna framginge, att den avlidnas önskan varit, att den som vore henne behjälplig, då hon av sjukdom icke kunde reda sig själv, skulle erhålla hennes kvarlåtenskap, ävensom att den avlidna under lång tid före sin död utan ersättning vistats hos sökanden, ehuru sökanden själv levat under knappa omständigheter.

Länsstyrelsen i Östergötlands län, som den 22 oktober 1925 avgivit infortrat utlåtande i ärendet, har därvid anfört, att länsstyrelsen ansåge behjärtansvärda skäl för bifall till framställningen föreligga.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har, på grund av remiss, den 3 augusti 1926 avgivit utlåtande i ärendet och därvid överlämnat av ämbetet inhämtade yttranden från stadsfullmäktige i Norrköping och magistraten därstädes.

Stadsfullmäktige i Norrköping hava anfört följande:

»Då enligt Kungl. Maj:ts nådiga resolution den 2 juli 1777 med fastställelse av den emellan stadens Magistrat och Tjugufyra Äldste 'i närmare conformité' med de av Gustaf II Adolf år 1620 staden förunnade privilegier ingångna överenskommelse och förening, i vilken bland stadens inkomster upptages bland annat 'Danari', kronan får anses hava på staden överlåtit sin rätt till inom staden fallande danaarv samt det följaktligen bör ankomma på stadens myndigheter att i förevarande fall träffa avgörande, få stads-

fullmäktige hemställa, att kammaradvokatfiskalsämbetet ville föreslå Kungl. Maj:t besluta, att ifrågavarande ansökning icke skall till någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd föranleda».

Magistraten i Norrköping har förenat sig i stadsfullmäktiges hemställan.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har beträffande frågan om Norrköpings stads rätt till inom staden fallande danaarv åberopat innehållet i ett av ämbetet den 14 mars 1918 avgivet utlåtande angående jämkning i gällande bestämmelser om danaarv till förmån för efterlevande make. Med hänsyn till den i ärendet vunna utredningen, av vilken framgått, att Norrköpings stad av ålder och, såvitt ämbetet kunnat finna, städse från kronans sida obestriff utövat rätten att taga de inom staden fallande danaarven, samt då det vid sådant förhållande ankomme på stadens myndigheter att i förevarande fall träffa avgörande, har advokatfiskalsämbetet hemställt, att ifrågavarande ansökning icke måtte till någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd föranleda.

Det av kammaradvokatfiskalsämbet åberopade, av *ämbetet den 14 mars 1918 avgivna utlåtandet* innehöll, så vitt nu är i fråga, huvudsakligen följande:

Norrköpings stad hade till stöd för sin uppgivna danaarvsrätt åberopat konung Gustaf II Adolfs privilegier till staden den 26 april 1620 p. 22 samt Kungl. Maj:ts nådiga stadfästelseresolution den 2 juli 1777 på den av magistraten och borgerskapets 24 äldste träffade överenskommelse och förening angående Norrköpings stads framgene styrelse. Omförmälda punkt i privilegierna tillförsäkrade emellertid staden allenast en lösningsrätt till jord och hus, som tillfallit kronan i danaarv, och 1777 års förening kunde blott i så måtto åberopas till stöd för stadens anspråk, att bland stadens inkomster upptagits utom en mängd andra poster jämväl »Dan-arf». Man skulle härav, på sätt stadens stadsfullmäktige i sitt i ärendet avgivna yttrande gjorde gällande, vara berättigad sluta, att staden redan före nämnda resolution fått på sig överlåten kronans rätt till danaarv. Ehuru tvivel kunde råda i fråga om Norrköpings stads laga förvärv av kronans danaarvsrätt, syntes kunna fastställas, att berörda stad av ålder och från kronans sida obestriff utövat denna rätt i hela dess omfattning.

Justitiekanslarsämbetet har i detta ärende den 27 augusti 1926 avgivit infordrat utlåtande av följande lydelse:

»Stadsfullmäktige hava påstått, att kronan genom resolution den 2 juli 1777 och de av Gustaf II Adolf år 1620 utfärdade privilegier får anses hava till Norrköping överlåtit sin rätt till inom staden fallande danaarv. Winroth anser (arv och danaarv sid. 267) tvivel råda om, huruvida Norrköping verkligen förvärvat nämnda rätt. Han anför (ibid): 'För Norrköpings del grundar sig sålunda rätten endast därpå, att bland stadens inkomster upptagits 'Dan-arf' i en mellan magistraten och stadens 24 äldste slutet förening, som erhållit Kungl. Maj:ts stadfästelse den 2 juli 1777; och de i handlingen åberopade stadsprivilegierna den 26 april 1640 tillförsäkra i sin p. 22 — — — staden allenast en lösningsrätt till jord och hus, som tillfallit kronan i danaarv, och 1777 års förening handlar om mångt och mycket, såsom me-

dels och kontributioners förvaltning och räknenskapernas bättre inrättande, taxeringar, magistratens fördelning på divisioner m. m. dylikt. Men i rubriken angives dock visserligen också såsom ett dess ändamål: 'stadens inkomsters förmerande'. Jämväl justitiekanslersämbetet anser det tvivelaktigt, om Norrköping förvärvat rätt till danaarv. Med hänsyn till den ställning, som i frågan intagits av kammarkollegiums advokatfiskal, vilken är statens specielle representant beträffande danaarv, håller justitiekanslersämbetet dock före att det näppeligen föreligger någon möjlighet att domstolsvägen få frågan avgjord till statens förmån; hittills tillämpad praxis torde antagligen komma att väga synnerligen tungt vid en eventuell domstolsprövning. Enligt Winroth (nyss nämnda arbete sid. 279) har från riksdagens sida uttalats såsom grundsats, att kronans rätt till kvarlätenskapen bör vara ställd utom tvivel, innan väckt fråga om dess bortskänkande i riksdagen företages till avgörande. I så fall lärer nu remitterade ansökningen icke böra föranleda till någon Eders Kungl. Maj:ts vidare åtgärd. Men eljest har justitiekanslersämbetet för sin del intet att erinra mot, att statsmakterna avstå från den rätt, staten må kunna äga till det arv, som i remitterade ansökningen avses».

Sedan länsstyrelsen i Östergötlands län anbefallts att bereda stadsfullmäktige i Norrköping tillfälle att avgiva yttrande, huruvida staden för sin del gjorde anspråk på ifrågavarande danaarv samt i så fall, huruvida staden vore villig att, såvitt på staden ankomme, på ansökning av änkan Anna Mathilda Olofsson Lindahl, född Möller, till henne efterskänka sin rätt i berörda avseende, har länsstyrelsen med skrivelse den 7 oktober 1927 till finansdepartementet överlämnat från stadsfullmäktige infordrat, den 22 september 1927 avgivet yttrande, däri stadsfullmäktige, jämlikt beslut samma dag, förklarar, *ej mindre* att Norrköpings stad gjorde anspråk på i ärendet ifrågakomna danaarv, *än även* att staden för närvarande icke vore beredd att efterskänka sin rätt till detsamma. Stadsfullmäktige hava därvid åberopat ett av drätselkammaren i Norrköping införskaffat utlåtande från Norrköpings stads ombudsman.

Såsom av utredningen framgår, gör Norrköpings stad gällande, att till staden överlåtits statens rätt till de inom staden fallande danaarv. Då rättmätigheten av stadens anspråk icke torde få anses oomtvistlig, synes detta anspråk icke böra utgöra hinder för sökanden att i vad angår statens eventuella rätt få sin ansökning prövad och vinna bifall till densamma, såvida föreliggande omständigheter därtill eljest föranleda. Den av justitiekanslersämbetet omförmälda grundsatsen, att kronans rätt till kvarlätenskap bör vara ställd utom tvivel, innan väckt fråga om dess bortskänkande företages till avgörande, lärer få antagas hava inneburit allenast, att spörsmålet, huruvida danaarv över huvud föreligger, bör vara fullt utrett, innan beslut om efterskänkande fattas.

Vid sådant förhållande och då jag i överensstämmelse med den mening, som länsstyrelsen och justitiekanslersämbetet härutinnan uttalat, funnit föreliggande omständigheter i ärendet tala för efterskänkande av statens

Departements-
chefen.

rätt till förmån för sökanden, anser jag mig böra hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att den rätt kronan må kunna äga till danaarv efter Hilma Helena Petterson från Norrköping må efterskänkas till förmån för änkan Anna Mathilda Olofsson Lindahl, född Möller.

3:o.

Danaarv efter
Emeli Josefina
Johansson
från Stora
Rör i Högs-
rums socken.

Den 23 maj 1926 avled hushållerskan Emeli Josefina Johansson från Stora Rör i Högsrums socken av Kalmar län utan att efterlämna kända arvingar. Enligt den efter henne den 21 augusti 1926 upprättade boupp-teckningen utgjorde behållningen i boet 1,135 kronor 66 öre. Bland tillgångarna upptogs lägenheten Sommarbo till värde av 500 kronor.

Genom ett den 25 maj 1925 upprättat testamente hade Emeli Josefina Johansson förordnat, att nämnda fastighet skulle efter hennes död tillfalla ogifta Elsa Johansson i Stora Rör.

Kammaradvokatfiskalsämbetet, som å Kungl. Maj:ts och kronans vägnar delgivits omförmälda testamente, har enligt ett den 9 mars 1927 utfärdat bevis icke funnit anledning att mot testamentet föra klandertalan.

Då någon arvinge efter Emeli Josefina Johansson icke inom natt och år från dödsfallet anmält sig till tagande av arv efter den avlidna, skall således, då berörda testamente avser allenast boets fasta egendom, hennes kvarlåtenskap i övrigt såsom danaarv tillfalla kronan.

Hos Kungl. Maj:t har nu Elsa Johansson i Stora Rör anhållit, att den kronan tillkommande rätt till ifrågavarande danaarv måtte efterskänkas till förmån för henne.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att hon under många år dagligen varit Emeli Josefina Johansson behjälplig i hennes vanliga göromål och under hennes sista långvariga sjukdom vårdat henne utan någon gottgörelse, ävensom att den avlidnas avsikt säkerligen varit, att sökanden skulle bekomma all hennes egendom och sålunda icke endast fastigheten Sommarbo, ehuru det upprättade testamentet, troligen beroende på missuppfattning av den, som biträtt den avlidna med upprättande av detsamma, kommit att avse allenast fastigheten.

Vid sin ansökning har sökanden fogat *dels* ett av två personer avgivet intyg, att sökanden, ehuru själv utan tillgångar, varken fordrat eller erhållit ersättning för den omvårdnad, hon under många år ägnat den avlidna, *dels ock* ett av fjärdingsmannen i orten, som bevittnat omförmälda testamente, avgivet intyg, enligt vilket Emeli Josefina Johansson skulle hava till honom yttrat, att hon önskade, att sökanden skulle erhålla all kvarlåtenskap efter henne.

Länsstyrelsen i Kalmar län har efter inhämtande av yttrande från vederbörande domhavande, som tillstyrkt ansökningen, i ett den 24 oktober

1927 avgivet utlåtande förklarar, att länsstyrelsen icke hade något att erinra mot bifall till densamma.

Kammaradvokatfiskalsämbetet, som den 5 januari 1928 avgivit utlåtande i ärendet, har därvid meddelat, att ämbetet låtit anstå med åtgärder för indrivandet av danaarvet i avbidan på beslut över den föreliggande ansökningen; och har ämbetet, under åberopande av genom landsfiskalen i orten verkställd utredning rörande sökandens person och ekonomiska förhållanden ävensom angående tillförlitligheten av de i berörda intyg förekommande uppgifter, vidare anfört, att då av den i ärendet förebragta utredningen framginge, att sökanden utöver den henne testamenterade lägenheten icke ägde några tillgångar samt att hon jämte sin åldriga moder vore för sin existens beroende av en i Amerika bosatt syster, ämbetet på grund härav och i betraktande av omständigheterna i övrigt i ärendet funne sig böra tillstyrka bifall till den gjorda ansökningen.

På grund av vad sålunda förekommit hemställer jag, att Kungl. Maj:t *Departements-* måtte föreslå riksdagen medgiva, *chefen.*

att kronans rätt till danaarv efter Emeli Josefina Johansson från Högsrums socken i Kalmar län må efterskänkas till förmån för Elsa Johansson i samma socken.

4:o.

Den 5 januari 1926 avled kokerskan Augusta Maria Åkergren från Sala utan att, såvitt en efter henne den 28 januari 1926 upprättad bouppteckning utvisade, efterlämna kända arvingar. Enligt bouppteckningen utgjorde behållningen i boet 1,507 kronor 57 öre. *Danaarv efter Augusta Maria Åkergren från Sala.*

Då någon arvinge efter den avlidna icke inom natt och år efter dödsfallet anmält sig till tagande av arv efter henne, tillfaller hennes kvarlåtenskap såsom danaarv kronan.

I en till Kungl. Maj:t ställd, den 17 december 1927 dagtecknad skrift har nu änkan Hilda Sofia Norström i Grönhult, Hjulsjö socken, Örebro län — med förmälan, att hon, som vore syster till den avlidna, ej förut erhållit underrättelse om systemens död — anhållit, att Kungl. Maj:t täcktes med frånträdande av sitt anspråk på danaarvet efter Augusta Maria Åkergren förklara sökanden berättigad att taga arv efter henne.

Till stöd för ansökningen har sökanden åberopat av kyrkoherden i orten utfärdade intyg *dels* att sökanden, som vore född den 26 januari 1860 och änka efter skogvaktaren Gustaf Norström, vore enda dotter till Erik Jansson och hans hustru Maja Lena Jansdotter från Hjulsjö samt att sökandens moder före sitt äktenskap haft en dotter, nämligen bemälda Augusta Maria Åkergren, *dels ock* att sökanden vore medellös.

Länsstyrelsen i Örebro län har den 13 januari 1928 avgivit infordrat utlåtande i ärendet samt därvid fogat bland annat av vederbörande lands-

fiskal avgivet yttrande, innefattande utredning rörande sökandens person och ekonomiska förhållanden, och har länsstyrelsen för egen del anfört:

Enligt vad landsfiskalen upplyst, vore sökanden medellös och sedan mer än tio år tillbaka på grund av sjukdom oförmögen till arbete. Hon vistades hos och vårdades av en son, som innehade ett mindre torp under aktiebolaget Stjernfors-Ställdalen. Det kunde därför också antagas, att sökanden först lång tid efter systemens död erhållit kännedom om denna. På grund härav och då sökanden, såvitt handlingarna utvisade, vore närmaste arvinge efter den avlidna, finge länsstyrelsen tillstyrka bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet, som den 19 januari 1928 avgivit infordrat utlåtande, har därvid, med förmälan att ämbetet låtit anstå med åtgärder för indrivandet av danaarvet i avbidan på beslut över den föreliggande ansökningen, vidare anfört, att då av den i ärendet förebragta utredningen framginge, att den avlidna vore dotter utom äktenskapet till sökandens moder, Maja Lena Jansdotter, och sökanden således stode i nära släktskap till den avlidna samt då, enligt vad utredningen gäve vid handen, sökanden befunde sig i fattiga omständigheter och till följd av sjukdom vore oförmögen till arbete, ämbetet funne sig böra tillstyrka ett efterskänkande av danaarvet ifråga till sökanden.

*Departements-
chefen.*

På grund av vad sålunda förekommit hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att kronans rätt till danaarv efter Augusta Maria Åkergren må efterskänkas till förmån för änkan Hilda Sofia Norström.

5:o.

Danaarv efter fjärdingsmannen A. O. Anderssons hustru Sophia Matilda Andersson, född Gustafsson, från Nordsjö i Västerlövsta socken.

Den 21 oktober 1914 avled fjärdingsmannen Anders Oscar Anderssons hustru Sophia Matilda Andersson, född Gustafsson, från Nordsjö i Västerlövsta socken utan att efterlämna andra stärbhusdelägare än sin man. Enligt den efter henne den 8 januari 1915 upprättade bouppteckningen utgjorde behållningen i boet 440 kronor 75 öre.

Något skriftligt arvsskifte efter hustru Andersson upprättades icke, utan utbekom vederbörande godeman för den avlidnas okända arvingar, sedan den avlidnas man först uttagit sin fördel av det oskiftade boet eller 22 kronor 4 öre, därefter hälften av återstående behållningen i boet enligt bouppteckningen eller således 209 kronor 35 öre. Då någon arvinge efter den avlidna icke inom natt och år efter dödsfallet anmält sig till tagande av arv, tillfaller boet efter henne, sedan efterlevande mannen uttagit sin giftorätt och fördel av bo oskiftat, kronan såsom danaarv.

Hos Kungl. Maj:t har nu efterlevande mannen, fjärdingsmannen Anders Oscar Andersson i Risbro, Skogs Tibble socken — under erinran att de okända arvingarnas andel i kvarlåtenskapen efter hustrun, för närvarande uppgående till 320 kronor 64 öre, skulle därest sökandens hustru avlidit efter 1920 års utgång, på grund av den sistnämnda år införda arvsrätten för

efterlevande make hava utan vidare tillfallit honom — anhållit, att Kungl. Maj:t måtte avstå från berörda medel av kvarlåtenskapen såsom danaarv. Till stöd för ansökningen har sökanden jämväl åberopat ett av kommunalnämndsordföranden i orten avgivet intyg, utvisande att sökanden befinner sig i knappa ekonomiska omständigheter.

Länsstyrelsen i Uppsala län har i ett den 14 januari 1928 avgivet infortrat utlåtande yttrat, att länsstyrelsen ansåge sig böra tillstyrka bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet, som den 25 januari 1928 avgivit infortrat utlåtande i ärendet, har därvid anfört, bland annat:

Såvitt ämbetet kunnat finna, hade någon kungörelse om arvfallet, oaktat beslut härom fattats av vederbörande häradsrätt, icke ägt rum. Ämbetet hade ej heller eljest förrän genom förevarande ansökning erhållit kännedom om arvfallet. Då sökanden, därest Sophia Matilda Andersson avlidit efter utgången av år 1920, på grund av nu gällande lag varit berättigad till hela kvarlåtenskapen efter den avlidna samt då, enligt vad utredningen gäve vid handen, sökanden befunne sig i knappa ekonomiska omständigheter, funne sig ämbetet böra tillstyrka ett efterskänkande av danaarvet ifråga till sökanden.

På grund av vad sålunda förekommit, hemställer jag, att Kungl. Maj:t *Departements-*
chefen. måtte föreslå riksdagen medgiva,

att kronans rätt till danaarv efter Sophia Matilda Andersson, född Gustafsson, må efterskännas till förmån för hennes efterlevande man, fjärdingsmannen Anders Oscar Andersson.

Vad föredragande departementschefen under punkterna 1:o—5:o hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, behagar Hans Maj:t Konungen bifalla samt förordnar, att proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Svante Ericsson.